

Az első emeleti ablak ki van világítva. A sötét alak most a legfelső lépcsőfokra ér, megáll, s hosszan bámul a szobába. Arcát nem láthatjuk, mert hátul van felénk.

Most egyik kezével furcsa mozdulatokat tesz, tenyerét – többször egymás után – hol a saját szájához illeszti, hol az ablaküveghez nyomja. Mintha jeleket adna valakinek.

Várakozunk a kerítés árnyékában.

Az alak sehogysem akar leszállni a létráról.

Végre megindul, s hátrafelé lépegetve, fokról fokra jön lefelé.

Félrebújunk, hogy ne láthasson, s a kellő pillanatban mégis tetten érhesük.

Most előre jön. Egy villanylámpa rávetíti fényét.

Meglepődve látjuk, hogy nem férfi, hanem nő. Fiatal, szép mozdulatú úriasszony. Ismerős is. Találkoztunk már vele néhányszor társaságban.

A hölgy kinyitja a villa kapuját, az utcára lép. A véletlent mímelve eleibe kerülünk. Kalaplevéve üdvözöljük.

Elpirul, zavartan mosolyog, s egy lépést hátrál. Gyorsan mondja:

– Ne jöjjön közelembe. A nagyobbik fiam, a Sanyi vörhenyben fekszik. Hála Istennek, már láztalan ugyan, de még nem fertőtlenítettek nálunk.

Kis szünetet tart, majd – valamivel halkabban – így szól:

– Tudja, mit csináltam most? Ne nevéssen ki. Fölmásztam a létrán, hogy Misikét, a kisebbiket az ablakon keresztül láthassam. Itt lakik most sógor-nőmnél. Már három hete nem láttam. Nem bírtam tovább. Mennyire megnőtt a három hét alatt. Kicsit lesoványodott. Már alig várom, hogy hazajöjjen. Az ablaküvegen keresztül csókokat dobtunk egymásnak ...

1932. április 19., kedd, 6. old.

Pesti utca

Mi mindenben ütközünk meg az utcán?

Elsősorban azon, hogy ebben a fásult korban mily kevés dolgon ütköznek meg az emberek. Fényes délben a Belvároson végig egy férfi halad. Térd-

nadrágot visel, se harisnya, se cipő nincs a lábán, se kalap a fején. Hosszú, drótszálú haja hátul kontyocskába van csavarva. Rajongó, lázas a szeme, s őszbevegyülő, kusza Krisztus-szakállt visel. Affél hibbant mezítlábas apostol. Minden világvárosban akad néhány. Semmi különös nincs benne. A különös az, hogy egyetlen nő vagy férfi, egyetlen gyermek sem fordul utána. Ha közfeltűnést akar kelteni, célját nem érte el. Nehéz manapság olyasmit kitalálni, amivel „föl lehet tűnni”.

•

Divatos pumi kutyát húz szíjon maga után divatosan öltözött úrnője. A kutyus alig vánszorog. Két hátulsó lába szakszerűen be van kötözve-pólyálva. A hölgy azonban siet, s minden kímélet nélkül ráncigálja maga után a szegény állatot. Rossz mamákra gondolunk, akik éppen így húzzák-cibálják aprókat lépő, fáradt kisgyermeküket.

•

Egy kisebbfajta gépkocsi megrekedt az úttesten. Hiába nógatta a vezetője, csak nem akart megindulni. Nem marad más hátra, be kell tolni valamelyik javítóműhelybe. Egy óra volt. Az iskolából jöttek ki a diákok. Egyszeriben húszan is ott termettek, segítettek tolni a gépkocsit. Könyvestáskáikat hátukra kapták, vagy berakták az ülésre, s minden erejükből nekifeszültek a kocsinak.

A gyalogjáróról egy mama megadóan sóhajtott föl:

– Hogy buzgólkodnak. Bezzeg csak odahaza kellene valamit segíteniök parancsszóra, hogy fölhúznák az orrukat.

•

Kislányok labdáznek az Andrássy-úton. A labdát tarka recehálójában dobálgatják egymásnak. Egyikőjük azonban jó magasra hajította föl, s a receháló fönnakadt egy fa ágán. Mit lehet tenni? A kislányok fölbámulnak az ágra. Igézik a labdát, hátha lejön magától. Ők még kissé varázsló korszakban élnek. Hisznek vágyaik minden akadályt lebíró hatalmában. A labda mégsem jön le. Makacsul himbálódzik a magas ágon. Lassan csoportosulás támad körülöttük. Férfiak ugrálnak fölfelé, nyújtogatják karjukat. Nem érik föl az ágot. A szemközti csemegeboltból kihozzák a redőnyhúzó póznát. Az sem elég magas. Most másik boltból, házisapkában, mosolygó öregúr lép ki, vállán hatalmas létrát cipel. A fához támasztja, fölmászik, s most a

redőnyhúzó segítségével sikerül lepiszkálnia a hálót meg a labdát. A kedves öregurat megéltetik, mint az életmentőt a vízparton. Rá is szolgált az ünneplésre. Megmentette a kislányok jókedvét, a felnőttekben való hitét, akik nem hagyják őket cserben, segítik, ahol csak lehet.

1932. április 29, péntek, 4. old.

A pesti utca

A templom bezárt kapumélyedésébe egyik utcai árus asszony kifektette kisgyermekét. Pöttyös, fehér batiszthuzatú párnát tett fejcsékéje alá, puha fekhelyet készített neki, s be is takarta afféle keleties mintázatú, szegény emberek otthonában gyakran található kasmírkendővel.

A fiúcska elaludt a fülledt-meleg koradélutánban. Szőke haja aranyos gyűrűkben göndörödött nyugodt, rózsás arcocskája körül, s a délszakias tűző nap egy sugara glóriát vont feje fölé.

A járókelők lassan lépdeltek el mellette. Áhítatos szeretettel tekintettek rá.

•

A változott idő sok ember életét bolygatta meg gyökerében. De az ember szívós. Nem adja meg egykönnyen magát. A megtépázottak újra felemelik fejüket, élni kezdenek. Hihetetlen, hogy mi mindennel próbálkoznak nálunk az emberek. Különösen a nők találékonyak ezen a téren. Új sapka-, sál- vagy zekedivat mutatkozik, egyszerre ezrével horgolnak, kötnek, kézimunkáznak, s elárasztják vele a várost. Olyanok, akik valaha sokat utaztak külföldön, a maguk multságára, régi tapasztalataikat hasznosítva – néhány pengőért –, csomagolásra ajánlkoznak. Költözködő otthonok szakszerű csomagolását, téli ruhák elrakását is vállalják sokan. A meleg időben gombamódra nőttek ki az úgynevezett fagylalt-szalónok. Szerényebb igényűek még ma is pattogtatott kukoricát árulnak az utcasarkokon. Kártyaszobák, kisebb-